

Zimsko veselje.

sak letni čas ima svoje veselje, pa ga ima tudi zima, naj bi bila še tako huda. Posebno otroci so veseli zime, kadar sneg na debelo leži in je vse zamrzlo. S kepanjem se takrat igrajo in drsajo po ledu. A še mnogo drugih prijetnostij ima zima za otroke. Po zimi sv Miklavž nosi, po zimi koljejo prašiče in se jedó klobase, potlej pride Božič s svojim lepim veseljem, novo leto, sv. trije kralji, svečnica i. t. d., a vse to različno veselje povečuje sneg, ki lepoteči vso naravo, kadar jo ogrne v svoj lepo beli plašč. Znam, dobro znam, kako se snega veselite, posebno, kadar je dovolj prhek in se da stiskati v kepice, ki je potlej lučate v svoje tovariše. I nù, če pa sneg ni južen, potlej uganete kaj drugega. Marsikateri izmed vas smukne na skrivaj skozi vrata in kmalu stoji pri kakej jami, ki je pokrita z ledom, gladkim kakor steklo. Takrat vam kar šumi po nogah, da se tako nekako kar samé o sebi začnó pomikati proti ledu. Nù, vsega tega veselja vam nihče ne zameri, da si le čuvate zdravja ter niste preveč razposajivi,

kar se posebno rado zgodi, kadar vas je po več skupaj in si delate sneženega moža. Oj takrat, takrat ni kraja ne konea vašemu veselju; krič in vrišč se razlega, da bi človek res časi rad poprijel za šibo, ter ž njo malo ošvignil na desno in levo, da bi se raztepli vsak na svoj dom.

dvorišči ali pa najraje pred kakim skednjem, kder je najugodnejši prostor za vašega moža „Zimoviča.“ Pač dosti imate posla ž njim, predno ga lepo priravnate in postavite na noge. Dosti šale, veselja in smehú imate, predno stoji tak „možič“ tam zunaj pred kako hišo v posméh vsacemu, kdor gre mimo in vidi tega orjaka z raztrganim košem ali kakim drugim pokrivalom na glavi in z umazano metlo v roci, s katero pretí vsacemu, kdor bi se mu približal. A ni se ga treba bati nè, če tudi takó hudo gleda, da se ga na prvi mah ta ali óni otročiček zbojí in malo zavéka, če mu pogleda v debele, izbuljene oči. Možič je zeló potrpežljiv, ter vam pusti, da lahko uganjate vsakovrstne burke ž njim, njega ne boli nič, pa tudi hudoben ní, ker ne vračuje hudega z hudim, kakor bi to storil marsikdo izmed vas, če bi vas kdo dražil in vam nagajal kar takó za „nebodi ga treba.“

In kaj? tudi to ne bi dosti izdalo, ker sneženi mož vam je nad vse. Zjutraj rano vže ste preko hišnega praga na lepem, belem snegu, ne brigajoč se, kaj porečeta oče ali mati, če vas vidita, da ste brez kučme ali kakega drugega pokrivala, rekše gologlavi zunaj na kakem

Nù, našemu Mirku ne vem, kako se bode danes godilo v šoli, ker ima s strijcem Zimovičem toliko posla, da se mu kar nič ne mudi v šolo, da-si ga sestra Marijca vedno opomina, naj vže pusti sneženega dedca v miru ter gre, kamor so odšli vže davno továriši njegovi.

Iv. T.

O mehurčku.

oraj čujte! Bil je mehurček in se napotil po širokem svetu. Šel je, šel nekoliko časa sam, otožno, in srečal slamico. — „Bog daj dobro srečo, mehurček!“ — „Bog daj, Bog, slamica! A kam greš, kam?“ — „Napotila sem se po širokem svetu.“ — „No, če greš po svetu, pa pojdi z menój, tudi jaz grem po svetu, pojdeva skupaj.“ —

In napotilo se je njih dvoje v božjem imenu dalje. Zabavno jima je bilo in vesel smeh se je razlegal po cesti. Mehurček se je valjal počasi dalje, a slamica je korakala ravno in se na vse strani priklanjala. Mehurček se je smijal njej, a ona njemu. Ko sta tako vže dober kos svetá prehodila, srečal ju je ogelj. — „Bog daj srečo, prijatelja!“ — „Bog daj, Bog; kam pa greš?“ — „Napotil sem se po svetu.“ — „Pa pojdi z nama, pojdemo skupaj.“ — Ogelj je bil zadovoljen in veselo so korakali dalje. Šlo je kakor po maslu in prispeli so čez dolgo časa do velike reke. Radi bi preplavali na drugo stran. Mehurčku in slamici še kako, tako; vender kaj bode sè siromakom ogljem. Temu je bilo tesno pri srei; vedel je, da se potopí, če se napoti preko reke. Začel je plakati in zdihovati, proseč prijatelja, da ga prepeljeta.

Mehurček ni hotel ničesar slišati in je preplaval hitro kakor račica na drugo stran. A slamica, bila je bolj mehkega srcá, usmilila se je oglja, vzela ga na rami in se napotila z njim preko reke. Plavala je, plavala, a ko je priplavala na sredo reke, pregorela je slamica, a ogelj cmok v vodo in se potopi. Mehurček je vse to z brega gledal in se takó smijal, da se je od samega smeha razpočil.

(Iz slovaškega prevedel J. Barlč.)

Pesen popotnega dečka.

Oj dôm preljubi, kje si tí?
Srcé po tebi hrepení;
Na tujej zemlji tù živim.
Nazaj domóv si spet želim.

Domači grički in poljé!
Vodíce ve in ve stezé!
O vas še snívam marsikdáj,
Oj da bi videl vas sedáj!

Domača vas o kje ležiš?
In dôm očetov, kje stojiš?
Moj duh vzletí še slednji dán
V naročje tvoje dôm krasán.

Prisrčno kličem vsaki čas:
Pozdravljena, domača vas!
Oj da bi mogel enkrat vsaj,
V domačo vas, nazaj nazaj!

Ko videl tebe bodem dom,
Presrečen takrat zopet bom.
Varuje naj te Bog vsigdár!
Ne zabim te nikdár, nikdár! —

Al. Sež-ov.